

rige Mand var begyndt at blive ængstelig for de tredive Tusinde, han ved sin Datters Giftermaal havde anbragt i Gaarden. Hun fik endogsaa det bestemte Indtryk, at Søsteren i Øjeblikket opholdt sig her som hans Spion. Dette gjorde hende yderligere urolig, og hun bestemte sig til straks at tale med John og forlange en Forklaring.

Hun kom op ad Verandatrappen umiddelbart efter, at Doktorfamilien var kørt bort. Da hun ikke fandt Brodersønnen i nogen af de andre Stuer, søgte hun ham i hans eget Værelse. Her sad han slapt sammensunken i en Lænestol. Den sorte Fløjls Baret havde han kastet fra sig paa et Bord.

„Forstyrre jeg?“

„Naa — Jeg sad ganske vist og tænkte. Men kom kun ind, Tante! Du er altid velkommen!“

Han rejste sig op og bød hende Plads i Sofaen.

„Hør, John! Skal vi ikke med det samme snakke lidt om vore Pengeaffærer? Saa er det overstaaet.“

Jægermesteren smilte ret naturligt, skønt han blev noget farveløs i Ansigtet.

„Er du bange for dine Penge, Tante Bertha?“

„Nej, men jeg sætter Pris paa at have Rede paa mine Ting. Hvorfor har jeg ikke faaet mine Renter?“

„Herregud, vi er jo endnu midt i Terminen.“

„Jamen, jeg har heller ikke set noget til mine Decemberrenter, og dem plejer du dog at sende mig i Løbet af Foraaret.“

„Jeg skal se efter i mine Bøger. Der er altsaa sket en utilgivelig Forsømmelse, som jeg meget beklager.“

Men Fru Bertha vilde ikke lade sig nøje med den Forklaring. Hun bad ham om at sige hende det lige ud, dersom han i Øjeblikket daarligt kunde undvære de Penge.

„Du veed, jeg kommer ikke paa Sundholm, fordi jeg skal undvære dem et Aar. Men jeg forlanger ordenlig Besked.“

„Naar du direkte spørger mig, saa vil jeg ikke nægte, at jeg for Tiden er temmelig stærkt engageret. Men det hele vil ordnes af sig selv. Jeg skal gerne ved Lejlighed vise dig min Terminsoppgørelse, saa vil du se, at jeg blot behøver Henstand. Jeg beder